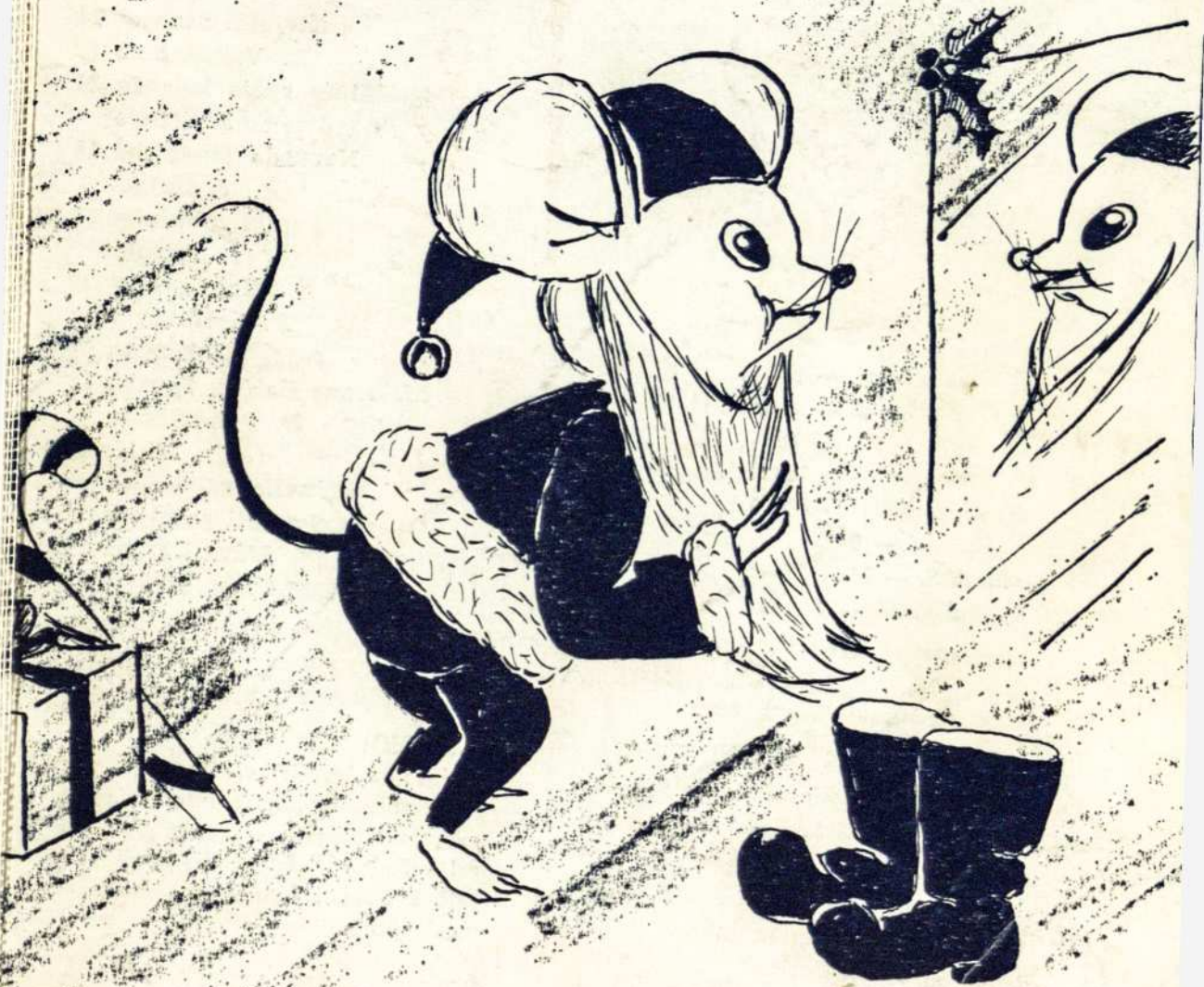

O 1967
gruodis

EGULTĒ

eglutė

1967

10

gruodis

ilustracijos

- S. Smalinskienė* — psl. 1
S. M. Eucharista — 3, 8, 10, 11, 12, 13,
16-17, 23, 25
P. Osmolskis — 4, 18, 22, 32
M. Eidukevičiūtė — 5, 7
N. Banienė — 9
Aldona S. — 14
E. Muliolienė — 14, 19

turinys

- Kalėdų džiaugsmas** 3
O. B. Audronė
Snaigė partizanė 4
L. Gudelienė
Gerasis gandras 8
Padavimas
Puputis pas Kalėdų Senį 11
Linutė
Gajutės draugai 14
K. Valiuškienė
Kalėdinės rožės legenda 16
J. Slėnys
Narvydo nuotykių 18
J. Šulcas
Lenktynės! 21
Linutė
Kaip gražu! 22
A. Kašiubienė
Linksmiau 22
Meškiaus Kalėdų dovana 23
D. Polikaitienė
Mislės 25
Mėnulio galvosūkis 26
Truputį pagalvok 27
Mūsų kūryba 28
1967 EGLUTĖS turinys 29

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KALĖDŲ DŽIAUGSMAS

O. B. Audronė

**Kalėdų baltas džiaugsmas
Atbėga takučiu,
Širdis ir žodžiai linki —
Palaimintų Kūčių.**

**Kai žydi margos pievos
Po staltiese Kūčių —
Nuo vėjų pasislėpus,
Su angelu budžiu.**

**Pasupsiu Tave mažą —
Vai liūlia, liū-lia, liū-
Miegoki šitą naktį
Saldžiausiu miegelio.**

1967, GRUODIS

3

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

SNAIGĖ PARTIZANĖ

Liuda Gudelienė

Aukštai danguje pro didžiulio lietaus debesio plyši mažutė snai-
gė žiūrėjo į žemę. Nebe pirmą kar-
tą stebėjo ji tankų mišką apačioje,
į kurį šiaurės vėjas buvo prižadė-
jęs ją nunešti. Kaip nekantriai lau-
kė mažoji snai-
gė tos kelionės! Se-
niai ji buvo išsirinkusi šį šimtame-
tį ažuolyną savo

žiemos guoliui ir atydziai klausydavo vėjo pasakojimų apie
tą nepaprastą mišką. O nepaprastas jis buvo todėl, kad po
savo išsišakojusiais medžiais ir neperžengiamais krūmais
jis slėpė Lietuvos partizanų būstinę! Niekas iš apylinkės
gyventojų nežinojo apie šią slėptuvę, kurioje partizanai
laikė savo ginklus ir maisto atsargas. Tik kartą smalsuolis
vėjas, beišdykaudamas su rudens lapais, netikėtai užtiko
šį vijokliais ir samanomis apaugusį urvą.

— Kas tie partizanai? Nuo ko jie slepiasi? — klausi-
nėjo mažoji snai-
gė, kai sugrįžęs vėjas atidengė jai miško
paslaptį.

Ir papasakojo jai vėjas apie šiuos narsius kovotojus už Lietuvos laisvę ir apie jų sunkią ir nelygią kovą prieš tėvynės pavergėjus. Nuo to laiko snaigė kasdien bėgdavo prie didžiojo debesio ir pro plyšėlį stebėdavo, kas dedasi miške. Pamėgo ji tuos drąsius vyrus, kuriuos paprato matyti tenai ir nutarė šalčiams atėjus papuošti jų būstinę savo sidabriniu blizgėjimu.

Bet štai šiandien partizanų miške snaigė pastebėjo būrį uniformuotų kareivių su raudonom žvaigždėm ant kepurų, kurie šūkavo ir kažko ieškojo. Vienoj rankoj jie laikė šautuvą, o kitoj — vedė didžiulius vilkinius šunis, kurie atydžiai uostinėjo žemę.

— Iš kur tie kareiviai? Ko jie ieško? — paklausė snaigė ką tik iš miško sugrįžusį vėją.

— Blogi dalykai darosi, — uždusęs pasakojo vėjas. — Tai priešų kareiviai... Jie įtaria, kad miške slepiasi partizanai ir atėjo jų ieškot.

— Bet jie negalės jų surasti, — ramino save snaigė. — Senieji ąžuolai ir krūmai juk slepia būstinę nuo žmonių akių.

— Matai tuos šunis, — švilpdamas aiškino vėjas. — Jie turi puikią uoslę. Užuodę partizanų pėdsakus, jie tuoj naves kareivius prie slėptuvės.

— O kas bus tada? — rūpinosi snaigė.

— Sunaikins būstinę, suims partizanus. Savo kelionėse ne kartą mačiau kaip tie plėšikai ne tik partizanus bet ir visą kaimą sunaikino, kad nebeliktų kam priešintis jų valdžiai.

— Ar negalim mes kaip nors partizanams padėt? Tu visur skraidai, viską matai, tu turėtum žinot ką daryt, — prisispyrusi klausinėjo snaigė vėją.

— Nelengva ginkluotiem kareiviam pasipriešint. Ir dar su tokiais šunim, — atsiduso vėjas. — Nebent...

— Nebent ką? — nekantravo snaigė.

— Nebent pradėtų snigt. Sniegas padengtų partizanų, pėdsakus, šunys pasiklystų, o be jų — net gudriausi kareiviai nedrįs svetimam miške medžiot.

— Snigt! — Iš džiaugsmo kūliais vertėsi snaigė. Pagaliau galės ji leistis į savo išsvajotą kelionę ir dar partizanams padės. Vikriai pasišokėjus, snaigė pasileido per debesis pranešti draugėms linksmą naujieną.

— Palauk! Ne taip greit! — sulaikė ją vėjas. — Dar ne laikas sniegui. Žemė dar nesusalus, lapai nuo medžių nenukritę. Senasis šaltis dar savo darbo neatliko.

— Tai nešk mane pas jį!

Ir netrukus mažoji snaigė nutūpė ant senojo šalčio ledu padengto stalo.

Kaip ir kiti dangaus gyventojai, šaltis gerai žinojo apie Lietuvos partizanų vargus. Išklausęs snaigės pasakojimo apie jiems gresiantį pavojų, pasikrapštė senis savo ledinį pakaušį, paraitė ūsą ir prižadėjo padėt.

Nors ruduo buvo vos įpusėjęs ir žemėje sniego niekas nesitikėjo, senasis šaltis davė įsakymą žiemai judėti. Pilkieji sniego debesis išsirikiavo padangėje, tūkstančiai blizgančių snaigių susibūrė prie dangaus vartų ir šiaurės vėjas pradėjo jas nešti žemyn. Mūsų mažoji snaigė pirmutinė paliko vėjo glėbį ir iš tolo pažinus partizanų slėptuvės kupstą, linksmi suspindėjo ties samanota anga. Paskui

ją sekė šimtai tokių pat baltutėlių snaigių, ir netrukus partizanų miškas buvo padengtas minkštučiu sniego patalu.

Užklupti netikėtos sniego pūgos, prieš kareiviai sumišo. Snaigės lipdė jiems akis ir nosis, kojos klimpo vis gilyn ir gilyn į sniegą.

— Ne tik partizanų, bet ir vieni kitų per tokį orą neatpažinsim, — niurnėjo kareiviai. Jų šunys seniai buvo pametę partizanų pėdsakus ir garsiai skalindami tempė savo šeimininkus lauk iš miško.

— Vyrai, mes išgelbėti! — linksmai sušuko partizanų vadas, išėjęs iš slėptuvės apsidairyti. — Išsigando priešai lietuviškos žiemos ir iki pavasario nedrįs kojos kelt į mišką.

Pamėlynavusia nuo šalčio ranka jis pagavo porą besileidžiančių snaigių:

— Ačiū Jums, mažosios sniego partizanės, — sušnabždėjo joms ir grįžo atgal į būstinę.

Naujas sniego sukūrys tuoj pat padengė jo pėdsakus ir partizanų miške vėl buvo ramu.

GERASIS GANDRAS

Padavimas

Visi žvėrys ir gyvuliai ir visi žvėriukai ir gyvuliukai sužinojo gerą naujieną. Betliejuje gimė viso pasaulio Karalius! Visi, visi norėjo jį pasveikinti. Švelnios avelės bėgo per kalnus, greitos laputės šokinėjo per krūmus, dideli jaučiai sunkiai ėjo plačiu taku, asiliukas nedrąsiai slinko patvorėmis. Visi, visi skubėjo ir galvojo, ką jie Kūdikiui sakys.

— Mes sakysim la-a-a-ba-ba-as! — mekeno avelės.

— O mes, sveiks, sveiks! — sucypė laputaitės.

— Džiugu-u-u-u, štai ir mes abu-bu-bu, sumaurosime kartu-u-u, — pridėjo jauteliai.

Asiliukas nieko nesakė, nes jis iš viso buvo nekalbus.

— Aš tik nusilenksiu labai žemai, — galvojo jis sau vienas.

Atskrido ir paukščiai, paukšteliai ir paukštytės. Jie taip pat norėjo Kūdikelį pasveikinti. Sutūpę medžiuose mokėsi giedoti — kad tik gražiau, kad tik švelniau Kūdikelį paliūliuoti!

Iš kažin kur atsirado ir didelis, baltas, raudonsnapis, ilgakojis gandras. Ir jis išgirdo, kas čia įvyko. Ir jis norėjo prie sveikinimų prisidėti. Bet kaip, kaip? Kalbėti jis nemokėjo ir giedoti nesisekė. Vargšas gandras raudonsnapis, ilgakojis! Ką jam daryt?

Nutarė gandras visvien Betliejun su visais keliauti. Kas bus, tas bus, bet nesirodyt dar nemandagiau, kad ir be balso, kad ir be kalbų!

Aspito prakartėlę žvėreliai, gyvulėliai ir paukšteliai, net uolos sumargavo, net laukai pajuodavo. Pasidarė ilgos, ilgos eilės prie prakartėlės durų. Pasigirdo giedojimai ir maurojimai ir mekenimai. Vargšas gandras raudonsnapis, ilgakojis liko paskutinis.

Laukė, laukė gandras savo eilės. Ir kojelės sušalo, ir snapelis nutirpo, ir plunksnelės pasišiaušė taip ilgai belaukiant. Pagaliau atėjo ir jo eilė. Stypt-stypt, nustypčiojo vidun.

Žiūri gandras — Kūdikelis jau toks pavargęs, tiek visokių sveikinimų prisiklausęs. Akutės tik mirksi, tik mirksi. O Jo lovelė tokia kieta, šiaudai duria, šaltas vėjas pučia. Pagailo gandrui raudonsnapiui, ilgakojui dangiškojo Kūdikelio. Jam žemėn atkeliavus, nieks nė padoraus patalo jam nedavė!

— Gėda, pelėda! — galvojo gandras pats sau vienas.

Ir ėmė gandras savo baltas plunksnas pešti ir Kūdikiui kloti. Pešė, pešė, kol pats pusplikis paliko. Žiūri gandras — ogi snaudžia Kūdikelis ant jo minkštų plunksnelių. Snaudžia ir šypsosi pro sapnus. Gandrui taip gera, taip gera.

Taip ir davė Dievulis gandrui mažus vaikelius globoti. Nuo to laiko žmonės ėmė sakyti, kad gandras mažus vaikelius tėvams atneša. Kas kitas būtų toks švelnus, toks rūpestingas kaip gerasis gandras?

Per audras ir per šalnas, per sniegus ir per pūgas neša gandras mažus vaikelius į jiems paskirtus namus. Jis taip atsargiai neša, jog jie nė nejunta, kad padangėse skraido. Ir gerasis gandras nė kartą nelaimės neturėjo — nė vieno vaiko nenumetė!

PUPUTIS PAS KALĖDŲ SENĮ

Linutė

Puputis skrido, skrido, kol priskrido ledynų ir šaltų vėjų žemę. Čia šiaurės ašigalis — Kalėdų Senio tėviškė. Bet Puputis staiga nusigando — kaip jis nusileis?

Pradėjo snigti. Šiaurėje snaigės didelės ir sunkios. Puputis ėmė jas gaudyti ir sniego kamuolius lipdyti. Lipdė, lipdė, krovė, krovė, kol jo skėtis pasunkėjo. Palengva, palengva jis pradėjo leistis žemyn. Puputis suposi, suposi tarp debesų, leidosi švelniai, švelniai. Jam buvo taip gera, kad jis beveik užmigo. Skėtis atsimušė į kažką balto ir šilto.

Staiga — pasirodė dvi didelės, geltonos — AKYS!

— Ai-jai-jai! — sukliko Puputis ir susirietė į kamuoliuką. Gal akys manys, kad jis tik sniego gniūžtė...

— Hi-hi-hi! Ha-ha-ha! Ho-hó-ho! — juokėsi storas balsas. — Tai tu tas pats, kur pirmiau čia buvai!

Puputis išdrįso apsidairyti. Ogi — žiūri — jo skėtis įstrigęs į baltos meškos kailį!

— Aš, aš labai atsiprašau, — sumurmėjo nusigandęs peliukas.

— Hi, hi, hi, nebijok. O kur tu, pipire, keliauji?

— Pas Kalėdų Senį, — atsakė Puputis, nors jam nelabai patiko, kad jį "pipiru" pavadino.

— Ha, ha, ha, ar žinai kur būtum patekęs, jei šituo keliu būtum ėjęs?

Puputis išplėtė akis. Jam visi plaukiukai ant kaklo atsistojo.

— Ogi pas Raganių Žieminį! Jis tau būt uodegytę sušaldęs! Dabar eikš, aš tave nuvesiu, kur reikia.

Puputis įdėjo savo mažytę letenėlę į meškos didelę leteną ir jie nukeliavo. Meška juokėsi ir juokėsi visą kelią.

— Ko tu taip juokies? — paklausė Puputis.

— Hi, hi, hi, o kam man verkti? Jei verkčiau ašaros tuoj, ha, ha, ha, ledukais pavirstų! Be to, pats Kalėdų Senis mane išmokė būt linksmu. Čia šiaurėj, jis sako, ir taip mažai saulės, tad reikia daug juoktis ir šypsotis, kad būt šilčiau. Hi-hi-hi.

Kalėdų Senio žmona Puputį labai maloniai priėmė. Ji tuoj pat nuvilko jo paltuką, pasodino prieš krosnį ir davė karštos kakavos.

— Kalėdų Senis kol kas užimtas su reikalais, bet tuoj galėsi pas jį nueiti. Jis tavęs seniai laukia.

Pupučiui buvo keista, kad visi apie jį žino, bet jis tik gėrė kakavą ir šypsojosi.

Netrukus pasigirdo šiltas balsas iš dirbtuvės. Tikrai, jei kas pasaulyje turi šiltą balsą, tai Kalėdų Senis!

— Puputi, tu man esi labai reikalingas! Kas nors turi nudažyti pelytes, kurias duosiu vaikams dovanų. Matai, aš paprastai pasiprašau kiškučių nudažyti žaisliukus kiškučius, katytes nudažyti katytes ir taip toliau. Tada jie išeina

kaip tikri. Pernai kiškučiai man pelytes dažė ir jos išėjo labai kiškutiškos.

Kalėdų Senio žmona davė Pupučiui plačią prijuostę, o Kalėdų Senis davė dažų ir teptukų.

Puputis griebėsi darbo. Iš pradžių jis bijojo suklysti ir dažė susiraukęs. Bet juo daugiau dažė, juo labiau ėmė šypsotis. Po dešimtos pelytės, jis jau ir juokėsi. Kambaryje pasidarė šilta ir gera. Už sienos Kalėdų Senio žmona kažką dainavo, o lauke kaukė šaltas, šaltas vėjas, kuris nemokėjo juoktis.

GAJUTĖS DRAUGAI

*K. Valiuškienė
ir
Gajutė Valiuškaitė*

Rytas šaltas. Vėjas bėgioja medžių šakomis. Kartais jis bėga lengvai kaip plaštakė ir atpučia mažą, švelnų debesėlį. Debesėlis minkštas kaip avytės Putelės kailinukai. Jis apgaubia gėles, medžius, tvoras. Viskas užmiega. Bet šiandien vėjas atpūtė didžiulį debesį. Šiandien tikrai snigs! Didelės minkštos snaigės pasirodo iš debesies šono. Jos krenta, krenta. Langai, namai, šaligatviai, keliai — visi apsnigti. Apsnigtas ir Gajutės triratukas, kieme pamirštas.

Tokią dieną smagu būti viduj su mama, ypač jei ji siuva! Niekas, niekas nežino, tik Gajutė, kad po siuvama mašina gyvena vilkai. Tikrai, vilkai! Kai mamytė atidaro siuvamos mašinos staliuką, išlenda geri vilkai. Jie turi mažą dukrelę, Pilkutę, keturių ir pusės metukų.

Gajutė su savo meškiuku Cypliuku visuomet vilkelius aplanko. Įsitaiso namus, padainuoja dainelių. Kai jie pradeda dainuoti, tėtis vilkas neiškentęs pritaria. Jis užstaugia labai garsiai ir negražiai. Išgąsdina Cypliuką. Mat, Cypliukas dar visai mažas, tik dviejų metukų. Todėl jis bijo, kad didelis vilkas nešoktų ir nenukąstų jam ausyčių. Bet mama vilkienė tuoj nutildo tėtį vilką.

Šiandien tėvai vilkai išvažiavę pas laputę žuvyčių pirkti. Cypliukas pradėjo pats vienas dainuoti, nes nesigirdi tėtės vilko baisaus staugimo. Šiandien Cypliukas labai drąsus.

— Žinai ką, Pilkute, — sako jis vilkytei. — Aš moku eilėraščių deklamuoti! Gajutė mane išmokė.

Gajutė labai mėgsta eilėraščius deklamuoti! Jos mėgiamiausia knyga tai J. Minelgos "Labas rytas, vovėre". Jai taip patinka eilėraščiai, kad ji ir Cypliuką moko, kaip gražiai nusilenkti ir viską pasakyti be klaidų. Pilkutė taip pat labai mėgsta eilėraščius. Ji labai jautri ir švelni vilkytė.

— Cypliuk, labai norėčiau kad tu padeklamuotum. Gal ir aš tada galėsiu kokių eilėraščių išmokti! — prašo Pilkutė.

Bet staiga Cypliukui pasidaro baisu. Gajutė turi jį paminti už letenėlės ir užvesti ant scenos. Scena — tai batų dėžė, bet Cypliukui ji visvien labai didelė. Kai ji veda, Cypliukas cypsi. Nusilenkdamas jis sucypsi plonu, skardžiu balseliu ir pradeda deklamuoti. Cypliukas nežiūri nei į Pilkutę, nei į Gajutę, bet išmeigia akutes į siuvamos mašinos koją.

Man sakė Gajutė,
Kad aš lietuviukas,
Ir sako tėtis su mama,
Kad yra kraštas, vardu Lietuya!

Aš myliu trispalvę
Ir brangią Tėvynę.
Maldelė mano štai kokio:
— Kad Tėviškė būtų laisva!

Cypliukas nusilenkia ir ilgai, ilgai sucypia. Gajutė atsiprašo vilkytės už jo cypimą, o ši, susižavėjusi meškiuko deklamavimu, ploja minkštomis letenėlėmis.

Staiga suskamba telefonas. Gajutė palieka Pilkutę ir Cypliuką ir bėga atsiliepti. Šiuo laiku tėtis jai visad paskambina iš darbo!

KALĖDINĖS ROŽĖS LEGENDA

J. Slėnys

Atkeliauja trys karaliai,
Brangenybes nešdami.
Pilnos skrynios auksu žiba,
Indai myros kupini.

Stebisi visi kaimynai
Iš garbingųjų svečių.
Nieks nematė, neregėjo
Tokių puikių dovanų.

Tik tamsiausiame kampely
Kažkas verkia paslapčia.
Liūdi vargšė piemenaitė —
Pintinėlė jos tuščia!

Byra, byra ašarėlės,
Žemė šyla ir, staiga —
Kelios sidabrinės rožės
Prasiskleidžia čia sniege!

Neturtingi piemenėliai
Avinėlius atveda.
Angelai aukštai iškilę,
Gieda kaip dar niekada!

Guli Jėzus prakartėlėj,
Jį sušildo gyvuliai.
Giesmės skamba iš padangių,
Šypsos visi angelai.

Mažom drebančiom rankutėm
Ji jas renka atsargiai.
Neša Kūdikiui puokštelę:
— Jėzulėli, ar matai?

Jis pažiūri, nusišypso,
Paliečia žiedus švelniai —
Ir kiekviena balta rožė
Žydi skaisčiai raudonai!

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

Narvydas jau du mėnesius vargo su knygomis, kai pagaliau direktorius jį pasišaukė. Bijojo Narvydas to “privataus pasikalbėjimo”, bet išsisukti negalėjo.

— Na, tai ar patenkintas? Ar gerai valgai? Ar nieks nebara? — ėmė šaudyti klausimus direktorius.

— Taip, taip, taip, — atsakė Narvydas į visus tris klausimus.

— Ogi už ką, — šyptelėjo direktorius iš tokio atsakymo.

— Mokytojas barė, kad eilėraščio neišmokau.

— O kodėl neišmokai?

— Nesuspėjau. Labai ilgas buvo.

— Ar kiti suspėjo?

— Suspėjo.

— Tik tu vienas ne?

— Kad aš ne toks greitas. Lengviau man vynuogės minti, negu eilėraščius išmokti!

Direktorius vėl šyptelėjo ir Narvydas atsileido. Nebe-bijojo.

— Ar turi draugų?

— Turiu. Visi draugai. Tik gal Romas geriausias — padeda su pamokom.

— Tai tikrai geras draugas! O tėvams ar parašai?

— Parašau. Pasiilgstu kartais, bet mama atsiunčia siuntinių...

— Ir tada baliavojat! — nusikvatojo direktorius, išleisdamas Narvydą per duris.

Po to "privataus pasikalbėjimo" Narvydas išėjo visai kitoks. Jis dabar tikrai jautėsi kaip namie, tik ne toks išdykęs, kaip pirmiau namie būdavo!

Už savaitės direktorius pranešė, kad bus kaštanų iškyla į Cinzano pilį. Sekantį savaitgalį berniukai ten ir iške-liavo. Tai keturių valandų kelionė. Pasiekę pagrindinius pilies vartus, berniukai nustebo. Pilis labai graži, didinga.

— Kažin koks riteris ją pastatė? — taip sau užklausė Narvydas.

— Aš čia jau buvęs. Mums pilies sargas pasakojo, kaip ši pilis atsirado, — atsakė Romas.

— O kaip ten buvo? — susidomėjo ir kiti.

— Anksčiau čia buvo mažas kaimas, — pradėjo Romas. — To kaimo ūkininkai neturėjo apsaugos mūro ir buvo dažnai plėšikų puolami. Jie žudydavo kaimo gyventojus, degindavo jų namus, plėšdavo jų turtus. Pagaliau žmonės nebenorėjo gyventi tokioje pavojingoje vietoje ir, susikrovę daiktus, nukeliavo į artimiausią pilį ieškoti globos. Pilies kunigaikštis pažadėjo jiems padėti. Sušaukęs drąsiausius riterius ir stipriausius kaimo vyrus, jis išėjo plėšikų ieškoti.

Pagaliau juos rado pamiškėje. Vakare riteriai apsupo plėšikus ir staiga užpuolė, gąsdindami baisiais šauksmais.

Plėšikai, staiga užklupti, puolė bėgti. Tik patys narsiausi stojo kovon. Tačiau riteriai lengvai juos nugalėjo ir, iškėlę kardus, sveikino viens kitą su greita pergale.

Tarp sužeistų plėšikų buvo vienas berniukas, kuris labai narsiai gynėsi, bet praradęs daug kraujo, pagaliau krito žemėn, nusilpęs ir išvargęs. Kunigaikštis nusistebėjo jaunuolio elgesiu. Aprišęs jo žaizdas ir pagirdęs vandeniu, jį užkalbino.

— Kaip tu, toks jaunas, patekai į plėšikų gaują?

— Aš padedu savo tėvui! — piktai atkirto jaunuolis.

— Tai tavo tėvas — vadas? O koks tavo vardas?

— Jonas — mane vadina “Raudonuoju”, — pasigyrė vaikinas.

— Bet ar tu žinai, ką darai? Plėšti — žiauru ir negarbinga. Vyras turi būti kilnus ir teisingas!

Jaunuolis keistai į kunigaikštį pažiūrėjo ir kažką sumurmėjo. Kelias dienas jis vaikščiojo nuliūdęs, susimąstęs. Pasveikęs, prašėsi kunigaikščio: “Nusprendžiau pakeisti savo gyvenimą, — tarė jaunuolis. — pastatysiu didelę pilį ir ginsiu kaimo gyventojus”.

Taip ir atsirado ši pilis!

Berniukų pokalbį staiga pertraukė vyriausias virėjas, Vytas:

— Kaštanai jau iškepti! Greit imkit, arba pats visus suvalgysiu!

Narvydas kramtė ir gardžiavosi.

— Keista, pas mus Vokietijoje kaštanai nevalgomi.

— Yra visokių rūšių, — aiškino Romas. — Čia Italijoje auga valgomi.

Net ir po iškylos berniukai neužmiršo Romo pasakojimo apie Cinzano pilį. Jie nusprendė sudaryti riterių grupę. Gimnazijoje buvo peštukų, kuriuos reikėjo sutvarkyti.

— Mes patys su jais apsidirbsim, — tarėsi berniukai. — Direktorius barimai jiems nieko nereiškia, bet dabar peštynės pasibaigs!

LENKTYNĖS!

Linutė

Vėjau, vėjau,
Paklausyki,
Manęs niekad
Nepavysi!

Lenktyniaukim
Mes abu —
Kas greitesnis,
Aš, ar tu?

Mano motorai
Kad ūžia,
Aidi šilas
Ir giružė!

Vėjau, vėjau,
Ar matai,
Kaip toli
Tu palikai?

Mašiną nupiešė Algis Luneckas, 5 sk.,
K. Donelaičio mokykla

Narvydas išrinktas “aukso kardo riterių” vadu! Riteriai daro susirinkimus ir suplanuoja veiklą. Gimnazijoje peštynių žymiai mažiau. Mažesniųjų berniukų nieks nebeerzina.

— Tai tu narsiąjų riterių vadas? — kartą užklausė Narvydą direktorius.

— Taip, bet mes visi susitarę veikiam.

— Bravo! Kad ir nebūsi poetas, Narvydai, bet geru keliu eini!

KAIP GRAŽU!

Albina Kašiubienė

Krinta baltos snaigės,
Tyliai, pamažu.
O, Dievuli mielas,
Kaip gražu, gražu!

Tu sutvėrei žemę,
Dangų ir erdves.
Švieski man Tu kelią,
Kur žvaigždėlė ves!

LINKSMIAU

Mokytojas: Uždavinys išsisprendžia šitaip — penkis atėmus nuo penkiu lieka nulis, arba niekas.

Rimutis: Tai visas tas darbas nueina už nieką, pone mokytojau?

▲ ▲ ▲

Marytė: Aš taip mėgstu bananus, bet turiu pinigų tik dviem. Taip norėčiau keturis suvalgyti!

Onytė: Nupirk du, valgyk prieš veidrodį ir turėsi keturis!

▲ ▲ ▲

Ponas: Padavėjau, kaip čia yra? Radau sagą savo sriuboj!

Padavėjas. Š-š-š, ne taip garsiai. Tas ponas, kuris už jūsų sėdi jau du metus čia valgo ir jis nieko ypatingo niekados negavo!

▲ ▲ ▲

— Ponas prižiūrėtojai, tikrai nebus nusikaltimas šiame prūde sugauti kelias žuvelas...?

— Ne nusikaltimas, o stebuklas, nes čia žuvų visiškai nėra.

Poniutė: Ar Jūs tikrai nebijote šokt iš lėktuvo? Turbūt esate išgyvenęs labai baisių momentų!

Parašutinininkas: O taip, poniai. Vieną kartą, kai leidausi žemyn beveik pataikiau ant žolės, kur buvo iškaba: Prašau neiti per žolę!

▲ ▲ ▲

Jonas: Šitas rankšluostis toks mažas, kad negaliu kaip reikiant nusišluostyti!

Romas: Tai naudok mažiau vandens!

▲ ▲ ▲

Mokytoja: Šiais laikais matome labai daug naujų išradimų. Jonuk, pasakyk man ką dabar turim, o prieš 25 metus neturėjom.

Jonukas: Mane, panele, mokytoja.

▲ ▲ ▲

Gydytojas: Slogos negalima taip greitai išgydyti. O kodėl gi tu taip skubi?

Antanukas: Todėl, kad pamečiau savo nosinę, ponas gydytojau!

MEŠKIAUS KALĖDŲ DOVANA

D. Polikaitienė

Vaikučiai, jūs, turbūt, visi žinote, kad žiemos metu visi meškiukai ir meškos miega!

Taigi, atsitiko taip, kad mažasis Meškius, besapnuodamas apie pavasarį, gėleles ir medų, ėmė ir pabudo vieną šaltą žiemos vakarą. Jis išlipo iš lovos pažiūrėti, ar jau pavasaris buvo atvykęs, bet... pamatė didelį geltoną mėnulį danguje ir žemę apklotą baltu patalu. Toli mieste, degė šviesos languose.

— Kas gi čia? — nusistebėjo Meškius.

Jis dar niekad nebuvo matęs baltos žiemos. Apsivilkęs švarkeliu, Meškius išėjo laukan ir nuėjo į miestą pažiūrėti, kodėl tiek daug šviesų.

— Oi, dyvai! — dar labiau nusistebėjo Meškius.

Languose stovėjo apšviestos eglaitės, durys buvo papuoštos eglėšakių vainikais. Vaikai juokėsi, lakstė ir slidinėjo leduotomis gatvėmis.

— Labas, Meškiau, ar pabudai Kalėdoms? — šaukė vaikai.

— Kalėdoms? Kas Kalėdos? — klausinėjo Meškius.

— Ar tu nežinai? Tai pati linksmiausia šventė! Rašyk greit laišką Kalėdų Seniui ir prašyk, ko nori. Jis tau atneš Kalėdų naktį.

Meškius skubėjo namo. Paėmė plunksną ir rašė:

Mielas Kalėdų Seni!

Aš esu mažas Meškius ir niekad neturėjau Kalėdų.

Atnešk man truputį Kalėdų. Tavo

Meškius

Laišką įmetęs į pašto dėžutę, Meškius atsisėdo prie židinio savo kambaryje ir laukė. Jis laukė ir laukė. Vidurnaktį išgirdo kamine triukšmą. Kažkas sušuko storu balsu:

— Meškiau, patempk už kojų, aš užkliuvau! —

Kai Meškius patempė, į kambarį įbildėjo Kalėdų Senelis!

— Ačiū. Sunku man storam per kaminą įlysti. Mmm... čia tavo laiškas. Tu norėtum truputį Kalėdų, ar ne?

— Taip, taip prašau labai, — nedrąsiai tarė Meškius.

— Kaip čia būtų geriausiai tau truputį Kalėdų padovanoti? — garsiai galvojo Kalėdų Senis... — Ar norėtum su manim važiuoti ir padėti vaikams dovanas išdalinti?

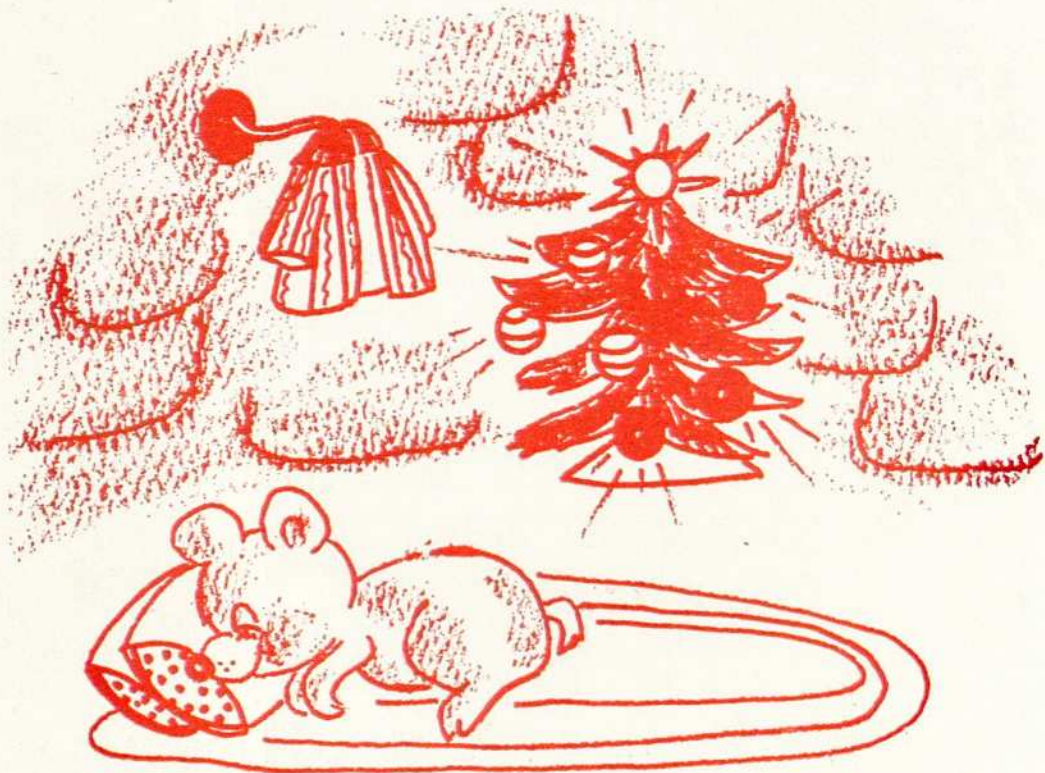
— O, taip! Puiku! — apsidžiaugė Meškius.

— Apsivilk šiltai ir keliaujam!

Kaip smagu buvo Meškiui rogėse sėdėti ir skristi padangėse virš visų namų! Kur tik briedžiai sustodavo, Meškius nusileisdavo ant stogo ir, įlindęs pro kaminą, palikdavo dovanėles geriems vaikams. Ilgai jie abu su Seneliu skubėjo nuo vieno namo prie kito. Kai pirmieji saulutės spinduliai prašvito, Senelis grįžo prie Meškiaus namelio ir atsišveikino. Meškius nuslydo kaminu į savo kambarį. Oi, kaip smagu per kaminą į kambarį nuslysti!

Ir staiga nušvito Meškiaus akutės: vidury kambario stovėjo eglutė! Graži, išpuošta. Tai buvo Kalėdų Senelio dovana!

Meškius buvo labai, labai pavargęs. Jis žiūrėjo, žiūrėjo į savo eglutę, kol visos šviesos akyse sumirgėjo. Tada jis pasistatė eglutę prie lovos, atsigulė ir užmigo. Jis miegojo saldžiai, sapnavo Kalėdas ir pabudo tiktai pavasarį.

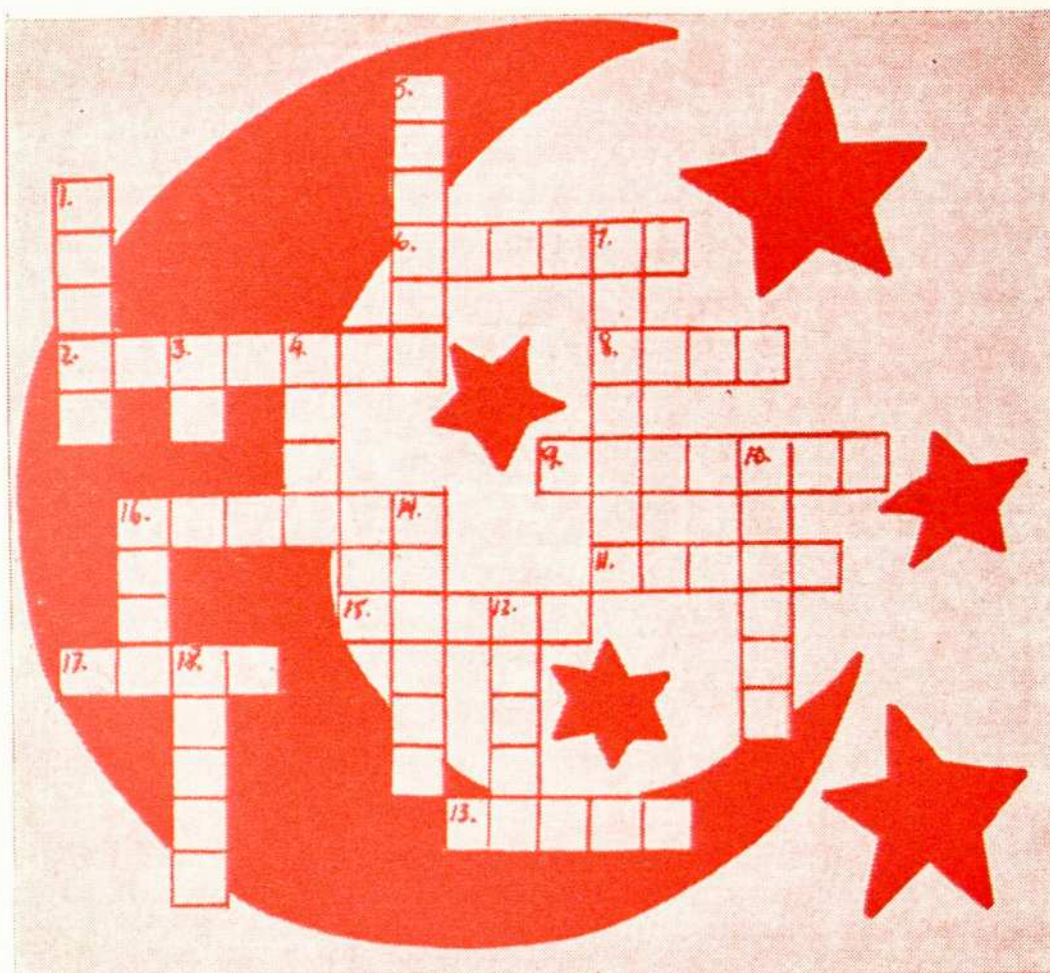

MĮSLĖS

1. Kai sušala, stiklu skamba. Kai sušyla, dangun skrenda.
2. Bėga dvi sesytės riestomis nosytėmis.
3. Penkios mažos durelės, vienos didelės.
4. Balta paklodė visą pasaulį apdengė.
5. Skrenda, skrenda, niekuomet nenusileidžia.

Atsakymai: 1. vanduo, 2. rogutės, 3. pirštinė, 4. sniegas, 5. debesy.

MĖNULIO GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Kas naktį šviečia?
6. Ne stora, laiba.
8. Malūne grūdus...
9. Žiemą... krenta.
11. Blogai jaučiasi.
13. Pikti žvėrys... dantimis.
15. Negražusis ančiukas pavirto...
16. Paukštis, kuris dieną miega.
17. Gudrus žvėriukas.

Žemyn:

1. Šalčiausias metų laikas.
3. Neigimo žodis.
4. Mergaičių žaislas.
5. Užsispyręs gyvulys.
7. Gyvulys, kuris laikosi prie namų yra...
10. Paukštis, kuris kukuoja.
12. Daug gyvulių.
14. Gėlė, kurios sėklos migdo.
16. Daržovė panaši į žirni.
18. Prie trijų pridėk du ir bus...

18. penki.
3. ne, 4. Ielė, 5. asilas, 7. naminis, 10. gegutė, 12. banda, 14. agnona, 16. pupa, sniegas, 11. serga, 13. kanda, 15. gulbė, 16. pelėda, 17. lapė. Žemyn: 1. žiema, 9. mėnuio galvosūkio atsakymai — Skersai: 2. mėnuilis, 6. liekna, 8. mala, 9.

TRUPUTĮ PAGALVOK

A.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Šis kiniškas kvadratas yra labai ypatingas ir tuoj sužinosite kodėl.

1. Sudėkite skaičius išilgai, kiekvieną eilutę atskirai.
2. Sudėkite skaičius skersai, taip pat kiekvieną eilutę atskirai.
3. Sudėkite skaičius įstrižai — nuo kairiojo kampo ir nuo dešiniojo kampo.

Visuomet turėtumėt gauti tą pačią sumą. Kokią gavote?

B. Štai dar keistesnis kvadratas!

1	8	29	28
30	27	2	7
4	5	32	25
31	26	3	6

Sudėkite skaičius taip kaip pirmiau. Ką dabar gaunate kiekvieną kartą?

C. Pasukit galveles gerai, kad uždaviniai išeitų tiksliai!

I	$9 - 3 \div 6 = ?$	II	$9 + 7 \div ? = 2$	III	$9 \times ? - 6 = 3$
	$7 + ? - 8 = 1$		$? - 5 + 1 = 2$		$2 + 4 - 3 = ?$
	$? - 4 \times 1 = 1$		$2 \times 3 - 4 = ?$		$? + 7 \div 5 = 3$

(Atsakymai psl. 29)

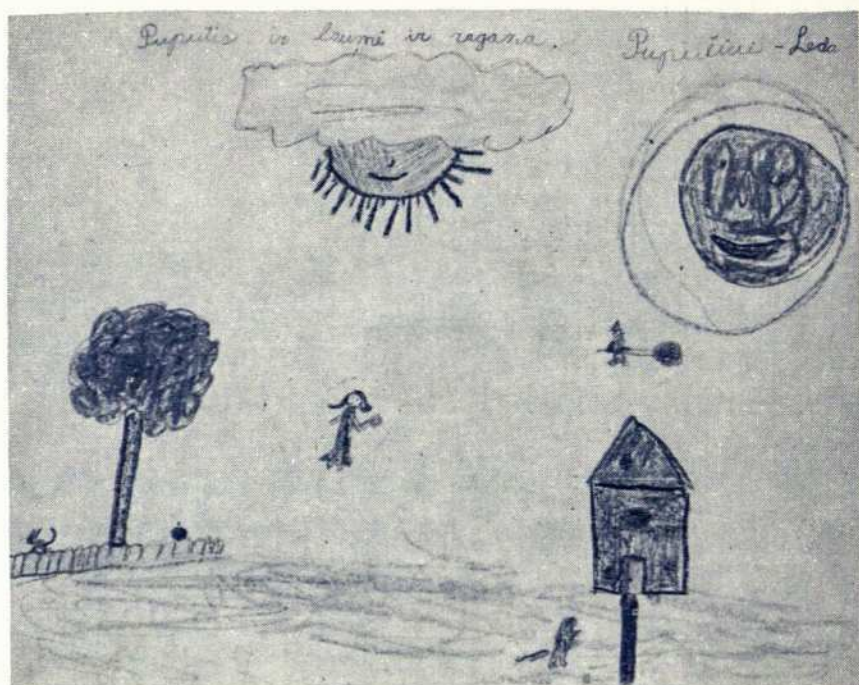
MŪSŲ KŪRYBA

ZUIKUTIS

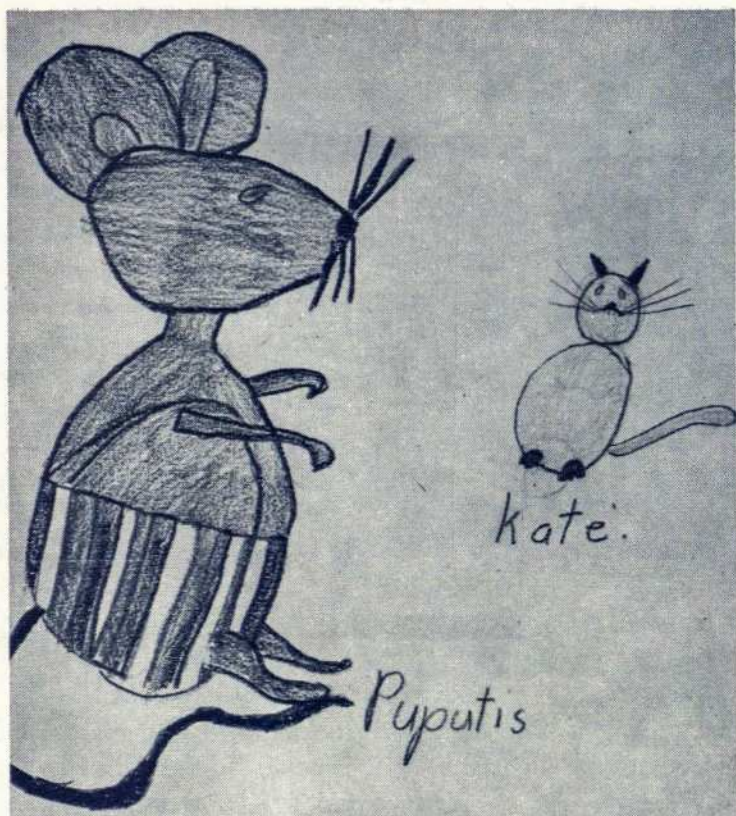
Aš turėjau zuikutį, vardu Jonukas. Vieną kartą jis išėjo į mišką ir negalėjo rasti mamos ir jis verkė.

Indrė Vėpškaitė, 6 m.
Chicago, Ill.

Šį piešinį Pupučiai nupiešė Leda Žilinskaitė iš Chicago, Ill.

Čia yra Puputis, laumė ir ragana.

Puputis gaudo katę. Nupiešė Dovilė Užubalytė

LAIŠKAS PUPUČIUI

Mielas Puputi!

Aš einu į lituanistinę mokyklą, į trečią skyrių. Aš mačiau tavo Sesele Eucharistą. Ji atėjo į mūsų klasę. Ji pasakojo apie tave, kad tu buvai EXPO ir kad tau patinka gauti laiškų. Tai aš rašau tau laišką. Man taip pat patinka gauti laiškų. Aš laikiu tavo laiško. O čia aš nupiešiau tau mažą katytę. Tu ją gali pagauti.

Dovilė Užubalytė, 7 m.
Chicago, Ill.

Dovile - Dovilyte,

Ačiū už katytę!

Nors aš mažas esu,

Ją pagauti tikrai galiu!

Miela Dovile,

Aš tau parašiau šį eilėraštuką.
Ar tau jis patinka?

Puputis

Uždavinių atsakymai: A. — 15, B. 66, C. I — 1, 2, 5;

II — 8, 6, 2; III — 1, 3, 8.

1967 EGLUTĖS TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
Eilėraščiai			Butkienė, N. — Beždžioniukas		
Audronė, O. B. — <i>Kalėdų džiaugsmas</i>	10	3	<i>ir papūga</i>	7	22
Baronas, A. — <i>Dainelė</i>	5	12	<i>Gražutės voveraitė</i>	6	28
Džiugas, S. — <i>Debesėliams</i>	5	23	<i>Žvirbliukai-vagiliukai</i>	4	16
<i>Laukiu saulutės</i>	1	13	Frankienė, V. — <i>Išdykusi Pūkutė</i>	7	6
Imsrys, P. — <i>Jeigu būčiau aš paukštelis</i>	5	2	<i>Tėsinys</i>	8	22
Jakubėnas, J. — <i>Kiškis</i>	8	9	<i>Tėsinys</i>	9	12
Jonikas, V. — <i>Mažasis jūreivis</i>	2	16	Garsas, A. — <i>Baisūno Baugardo baidis klaida</i>	8	3
Kašiubienė, A. — <i>Bangos Miškas</i>	6	31	<i>Trumpiausia naktis</i>	8	19
<i>Kaip gražu!</i>	10	22	Giedrius, A. — <i>Velykų bobutė ir raganius</i>	3	10
Kirša, F. — <i>Ragana</i>	4	18	I., Gintarė — <i>Ko jie nusigando Kur lietus?</i>	2	7
Laucius, S. — <i>Vakaras</i>	1	25	<i>Laimingos kelionės</i>	4	13
Linutė — <i>Lenktynės!</i>	10	21	<i>Netikėta draugystė</i>	5	13
<i>Prie jūros</i>	6	3	<i>Vėjo pyktis</i>	8	3
<i>Rudenėlis</i>	8	18	Jankus, J. — <i>Kaunas paskendo</i>	3	28
<i>Velykos</i>	3	9	Jankutė, N. — <i>Gražutė ir snaigė</i>	1	4
Lipčiūtė, D. — <i>Mūsų tėtė</i>	6	22	Lidija — <i>Pavasaris užkariauja žiemą</i>	4	8
Minelga, J. — <i>I Marsą</i>	4	12	Linutė — <i>Ko Puputis nežinojo Miegalis Puputis</i>	5	8
<i>Laisvės žygis</i>	2	10	<i>Paslaptis ne paslaptis</i>	6	14
<i>Pasakėlė</i>	1	9	<i>Pupučio antroji kelionė</i>	1	26
<i>Pavasarielis</i>	4	7	<i>Pupučio gražiausias vakaras</i>	4	20
<i>Velykų rytą</i>	3	3	<i>Pupučio Velykos Floridoje</i>	3	7
<i>Voro tinklas</i>	7	16	<i>Puputis keliauja į EXPO</i>	8	10
Narūnė, J. — <i>Rytas</i>	5	7	<i>Puputis padangėse</i>	2	11
Nemunėlis, V. — <i>Aš mergytė</i>	4	23	<i>Puputis pas Kalėdų Senį</i>	10	11
Slėnys, J. — <i>Kalėdinės rožės legenda</i>	10	16	Polikaitienė, D. — <i>Meškiaus Kalėdų dovana</i>	10	23
Tuvinas, J. <i>Tralio Tralialiaus-kas</i>	1	16	Puputis — <i>Pupučio dienoraštis</i>	7	18
Valsiūnienė, V. — <i>Eglutės sapnas</i>	1	3	Pušelė — <i>Raganos kalnas Stikliniai grybai</i>	8	6
Žitkevičius, L. — <i>Augam Išdykėlis</i>	7	15		5	3
<i>Kalakuto mokiny</i>	1	29	Saudargienė, A. — <i>Saulės zuikutis</i>	8	12
	9	18	Slėnys, J. — <i>Birželinis medelis Kareivėliai</i>	6	16
* * *			<i>Ramutis ir Raminta</i>	9	16
Daina — <i>Mamytė</i>	5	17	<i>Susitikimas</i>	3	16
Giesmė — <i>Šv. Kazimierui</i>	3	29	<i>Vienas vyras ne talka</i>	7	3
Jonuko eilėraštas	1	15	Smaižienė, V. — <i>Varlių kalba</i>	8	19
				5	20
Pasakos ir pasakojimai					
Augienė, D. — <i>Drąsusis naras</i>	6	9			
Baronas, A. — <i>Audringoji naktis</i>	1	18			

	nr.	psl.
Spygliukas — <i>Išėjom Verbai ka-</i> <i>dugių parnešti</i>	3	4
<i>Teismas miške</i>	4	3
Šatrijos Ragana — <i>Sename dvare</i> 1 (Ištrauka)	23	
Valiuškienė, K. — <i>Gajutės drau-</i> <i>gai</i>	10	14
Vambutas, A. — <i>Požemių kraštas</i>	1	6
<i>Tėsinys</i>	2	14
<i>Tėsinys</i>	3	25
<i>Tėsinys</i>	4	24
Vindašienė, B. — <i>Gyvenimo siūlas</i>	2	24
Narvydo nuotykių — J. Šulcas		
1-11; 2-27; 3-22; 4-10; 5-18; 6-23; 7-13;		
8-15; 9-8; 10-18.		

Pasakos ir padavimai

<i>Gerasis gandras</i>	10	8
<i>Lakštingalos giesmė</i>	2	3
<i>Lakštingala ir sniegėna</i>	5	24
<i>Nuostabioji žuvytė</i>	2	5
<i>Pasakos be galo</i>	4	15
<i>Pupučio vasarinis dienoraštis</i>	8	26

Vaizdinės pasakos

<i>Ką milžinas Mikas sužinojo</i>	9	14
<i>Milžino Miko pasivaikščiojimas</i>	7	20

Vaizdelis

Giedrius, A. — <i>Kur geriau?</i>	3	18
-----------------------------------	---	----

EGLUTĖS šventė

<i>EGLUTĖS šventės konkursas</i>	3	32
<i>EGLUTĖS šventės prisiminimai</i>	8	32

Galvosūkių

1-10; 2-23; 3-15; 4-25; 5-27; 6-18; 7-32;		
8-28; 9-32; 10-26.		

Linksmiau

1-30; 4-9; 8-17; 9-27; 10-22.		
-------------------------------	--	--

Mislės

2-9; 6-8; 8-21; 10-25.		
------------------------	--	--

Truputį pagalvok

1-32; 2-22; 4-32; 5-25; 9-27; 10-27.		
--------------------------------------	--	--

1967, GRUODIS

	nr.	psl.
Pas skaitytojus		
3-30; 4-30; 5-29; 9-31.		

Pašto dėžutė

7-31.

Konkursų dalyvių rašiniai

Bernotaitė, R. — <i>Kelionė per</i> <i>Lietuvą</i>	8	30
Dambriūnaitė, M. — " "	9	29
Girniūtė, J. — " "	7	27
Janulevičiūtė, R. — " "	9	29
Kojelis, L. — <i>Lietuvos kaime</i>	8	29
Lapas, R. — <i>Kelionė per Lietuvą</i>	7	28
Miliauskaitė, B. — " "	9	30
Navazelskytė, I. — " "	9	30
Veselkaitė, K. — <i>Kova dėl Klai-</i> <i>pėdos krašto</i>	7	30

Mūsų kūryba

Ališauskas, R. — <i>Lietuvių mokykla</i>	2	30
Barzdžiūtė, D. — <i>Baltosios</i> <i>pelytės kelionė</i>	4	27
Brazdžionytė, K. — 1967 m. <i>žiema</i>	4	26
Bužėnaitė, I. — <i>Kanarėlė</i>	4	28
Cibas, S. — <i>Sapnas</i>	2	30
Čižikaitė, J. — <i>Mano sapnas</i> (eil.)	4	27
Danasaitė, A. — <i>Žiema</i>	4	26
Grakauskaitė, A. — <i>Meksikoje</i>	4	28
Ivaškaitė, R. — <i>Jonuko pamoka</i>	6	32
Juozapavičiūtė, D. — <i>Jau prisi-</i> <i>kėlė</i>	5	31
Lukoševičiūtė, R. — <i>Kūčios pas</i> <i>mus</i>	2	30
Norušytė, I. — <i>Tigro pasakos</i> <i>užbaigimas</i>	4	26
Parešytė, K. — <i>Pavasaris ir</i> <i>jaunystė</i>	5	30
Pažėraitė, J. — <i>Ūkininkas ir jo</i> <i>bernas</i>	4	28
Pociauskaitė, R. — <i>Kūčios</i>	2	31
Polikaitis, R. — <i>Tigro pasakos</i> <i>užbaigimas</i>	4	26
Užubalytė, D. — <i>Laiškas Pupučiui</i>	6	32
Užubalytė, D. — " "	10	29
Veitaitė, R. — <i>Pavasaris</i>	5	31
Vėpškaitė, I. — <i>Zuikutis</i>	10	28

31

ALp 1785
LLA

DAINUOJANTI ŽYMANTŲ ŠEIMA

Sių metų spalio 29-tą d. EGLUTĖS nauji draugai koncertavo Jaunimo Centre, Čikagoje. Koncertui vadovavo p. Stasė Petersonienė. Jiems ir visiems, kurie prisidėjo savo nuoširdžia pagalba ir dalyvavimu, EGLUTĖ labai dėkinga. Nuotraukoje matome programos išpildytojus: p. Pranę Žymantiene, Sigutę 17m., Jūratę 15 m., Kastytį 14 m., Živilę 12 m., Gabiją 11 m., Aldoną 7 m., Joną 7 m., Daivą 3 m. Drauge su jais yra EGLUTĖS redaktorė Sesuo M. Eucharista ir Sesuo M. Palmira.

EGLUTĖ linki visiems savo skaitytojams ir draugams džiugių Šv. Kalėdų ir laimingų Naujų Metų! Dieviškasis Kūdikis savo šypsniu telydi jūsų žingsnius.